

MARIE-LU

WARCROSS

HRÁČKA
LOVEC
HACKER
KOŘIST

COO
BOO

Warcross

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Marie Lu

Warcross – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

COO
BOO

MARIE LU

WARCROSS

COO
BOO

Přeložila Petra Miketová

WARCROSS

Copyright © 2017 by Xiwei Lu

Translation © Petra Miketová, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7544-637-4

ISBN e-knihy 978-80-7544-676-3 (1. zveřejnění, 2018)

Pro Kristin a Jen
Díky, že jste mi změnily život
a že jste tu pro mě byly během všech těch dalších let

Každý na světě zná Hidea Tanaku, génia, který vytvořil Warcross, když mu bylo pouhých třináct let. Dnes zveřejněná celosvětová studie ukazuje, že v současné době hraje tuto hru pravidelně nebo minimálně jednou týdně až neuvěřitelných 90 % mladých lidí mezi 12 a 30 lety věku. Očekává se, že letošní oficiální šampionáty ve Warcrossu si nenechá ujít více než 200 milionů diváků. [...]

Oprava:

Původní verze tohoto článku uváděla, že je Hideo Tanaka milionář. Jedná se o miliardáře.

– THE NEW YORK DIGEST

MANHATTAN

New York, stát New York

Je až moc velká zima na to, abych byla venku na lovu.

Zachvěju se, přitáhnu si šálu trochu výš přes pusku a otřu si z řas několik sněhových vloček. Potom dupnu na svůj elektrický skateboard. Je už dost starý a opotřebovaný, asi jako všechno ostatní, co vlastním, a modrý nátěr se z něj už skoro úplně odloupal, takže je vespod vidět levný stříbrný plast. Ale ještě funguje, a když na něj silněji zatlačím patou, konečně se chytne a já vystřelím kupředu mezi dvěma řadami aut. Zářivé vlasy barvy duhy mi přitom šlehnají do obličeje.

„Hele!“ zařve na mě jeden z řidičů, když se prosmýknu kolem jeho auta. Přes rameno zahlédnu, jak za mnou z okýnka mává zatatou pěstí. „Málem jsi mi to škrábla!“

Zatočím za roh a ignoruju ho. Normálně bývám milejší. Minimálně bych na něj křikla omluvu. Ale dneska ráno jsem na dveřích bytu našla žlutý lístek, na kterém bylo tím největším fontem, jaký si umíte představit, napsáno:

72 HODIN NA ZAPLACENÍ NÁJMU NEBO VYSTĚHOVÁNÍ

V překladu: Jsem skoro tři měsíce pozadu s nájmem. Což znamená, že jestli někde neschrastím 3 450 dolarů, budu do konce týdne na ulici.

To by kapku pokazilo den každému.

Vítr mě štípe do tváří. Obloha v průrvě mezi vrcholky mrakodrapů čím dál tím víc šedne a za pár hodin se tahle sněhová přehánka promění v solidní chumelenici. Ulice jsou zacpané auty, masa brzdových světel a troubících klaksonů se táhne odsud až k Times Square. Tu a tam se ozve zvuk píšťalky dopravního policisty, který se nese nad vším tím chaosem. Těžký vzduch je plný výfukových plynů a z průduchu o kus dál se line pára. Na chodnících se to hemží lidmi. Studenti mířící ze školy domů se v davu snadno poznají díky batohům a masivním sluchátkům.

Technicky vzato bych měla být mezi nimi. Letošek měl být mým prvním rokem na vysoké. Jenže po tom, co táta umřel, jsem začala hodiny zatahovat a před pár lety jsem se na to vykašlala úplně. (Dobře, dobře, technicky vzato mě vyloučili. Ale fakt bych jinak odešla sama. O tom víc až později).

Kouknu na displej mobilu a vrátím se v myšlenkách zpátky k lovu. Před dvěma dny jsem dostala tuhle zprávu:

UPOZORNĚNÍ Newyorské policie:
příkaz k zadržení Martina Hamera.
Odměna: 5 000 dolarů

Policajti jsou dneska natolik zaneprázdnění rostoucí kriminalitou ve městě, že nemají čas honit se za drobnými zločinci. Za zločinci jako je Martin Hamer, který je stíhaný za hazard ve Warcrossu, krádeže a údajně taky za prodej drog, ze kterého financoval své sázky. Takže tak jednou týdně rozešle policie podobnou textovku a slibuje odměnu komukoli, kdo daného zločince dokáže chytit.

A tady se do věci vložím já. Jsem lovec odměn, přesněji jedna z mnoha takových na Manhattanu, a snažím se chytit Martina Hamera dřív, než mě někdo předběhne.

Každý, kdo na tom někdy nebyl finančně úplně nejlíp, asi pochopí neustálý tok čísel, které mi proudí hlavou. Měsíční nájem za

ten nejhorší byt v celém New Yorku: 1 150 dolarů. Jídlo na měsíc: 180 dolarů. Elektřina a internet: 150 dolarů. Počet zbývajících balíčků instantních nudlí, ramenu a lančmítu doma ve spíži: 4. A tak dál. K tomu ještě přičteme 3 450 dolarů, které dlužím na nájmu, a nesplacených 6 000 dolarů na kreditce.

Zůstatek na mém účtu: 13 dolarů.

Nejsou to úplně typické starosti holky v mém věku. Měla bych vyšilovat ze zkoušek. Odevzdávat seminárky. Snažit se včas vstávat.

Jenže já neměla tak úplně typické dospívání.

Pět tisíc je zdaleka největší vypsaná odměna za několik posledních měsíců. Pro mě jsou to momentálně úplně všechny prachy na světě. Takže celé poslední dva dny jsem strávila tím, že jsem se snažila vystopovat toho chlapa. Tenhle měsíc mi už vyfoukli čtyři odměny za sebou. A jestli přijdu i o tuhle, budu v pořádném průšvih.

Turisti ty ulice vždycky úplně ucpou, pomyslím si, když kvůli objíždce sjedu dolů přímo k Times Square, kde se zaseknu mezi několika samořídícími taxíky, které beznadějně zatarasily chodník. Nakloním se na prkně dozadu, zabrzdím a centimetr po centimetru se začnu sunout zpátky. Přitom znovu kouknu na mobil.

Před pár měsíci jsem se dokázala nabourat do systému Newyorské správy hráčů Warcrossu a všechna jejich data jsem si synchronizovala s mapami na svém telefonu. Není to těžké, zvlášť když si uvědomíte, že každý člověk na světě je nějakým způsobem propojen se všemi ostatními. Stačí se pěkně krůček po krůček provrtat do účtu jednoho uživatele a odtud se dostanete k jeho přátelům, pak k přátelům těch přátel a nakonec zjistíte, že dokážete bez problému vystopovat polohu kteréhokoli hráče na území New Yorku. Teď se mi konečně podařilo zaměřit fyzickou polohu svého cíle, jenže mi chvilku mobil. Je to starý křáp s prehistorickou baterkou, která mele z posledního. Telefon se mi neustále přepíná do úsporného režimu, aby šetřil baterii, a displej teď ztmavnul natolik, že vidím úplně kulové.

„Vstávej,“ mumlám a mžourám na pixely.

Telefon se konečně probere a vydá politováníhodný zvuk. Položka červeného kurzoru na mapě se aktualizuje.

Když se vyprostím ze zácpy, znovu sešlápnu prkno. Chvilku protestuje, ale pak vystřelí kupředu a já se stanu maličkým bodem v záplavě spěchajících lidí.

Jakmile dorazím na Times Square, obklopí mě světlo neonů a zvuky z obrazovek, které se tyčí nade mnou. Vždycky na jaře odstartuje oficiální warcrossové šampionáty zahajovací ceremoniál a dva týmy s nejlepším hodnocením a hvězdným obsazením se utkají v zahajovacím kole. Letošní ceremoniál se uskuteční dneska večer v Tokiu, takže všechny obrazovky na Times Square srší warcrossovou tematikou. V rychlém sestřihu ukazují slavné hráče, reklamy a nejlepší záběry z uplynulého roku. Na boku jedné budovy běží nejnovější, bláznivý videoklip Frankie Deny. Je oblečená jako její warcrossový avatar, má na sobě kostým z limitované edice a perforovaný pláštík s flitry a tančí po boku několika businessmanů v zářivě růžových oblecích. Přímou pod obrazovkou se zastavila skupinka turistů, aby se vyfotili s chlápkem ve falešné warcrossové výstroji.

Další obrazovka ukazuje záběry největších hráčských hvězd, které se spolu utkají v dnešním zahajovacím zápase. Asher Wing. Kento Park. Jena MacNeilová. Max Martin. Penn Wachowski. Zakloním hlavu, abych si je mohla s obdivem prohlédnout. Každý z nich je od hlavy až k patě oblečený podle nejžhavějších trendů. Z výšky se na mě zubí s pusami dost velkými na to, aby spolkli celé město, a zatímco je sleduju, všichni do jednoho pozvednou plechovku Coca-Coly a prohlásí, že právě ta je jejich oblíbeným nápojem v zápasové sezóně. Na poutači pod nimi se objeví následující text:

**NEJLEPŠÍ HRÁČI WARCROSSU PŘIJÍŽDĚJÍ DO TOKIA
PŘIPRAVENI OVLÁDNOUT SVĚT**

Pak na semaforu blikne zelená, já se proženu křižovatkou a prudce zatočím do jedné z bočních ulic. Můj cíl v podobě malého červeného kurzoru se opět posune. Zdá se, že zatočil na třicátou osmou.

Protáhnu se zácpou ještě o pár bloků dál a pak jsem konečně na místě. Přibrzdím u obrubníku blízko stánku s novinami. Červený kurzor se teď vznáší nad budovou naproti mně, přímo nad dveřmi kavárny. Stáhnu si šálu z obličeje dolů a vydechnu úlevou. V mrazivém vzduchu mi od pusy stoupá pára. „Mám tě,“ zašeptám a při pomyšlení na pětistícovou odměnu si dovolím maličký úsměv. Seškočím z elektroprkna, uvolním z něj popruhy a přehodím si ho přes rameno s takovým švihem, až mi na zádech narazí do batohu. Skateboard je ještě zahřátý, teplo pomalu proniká mikinou a já nahrbím záda, abych si to co nejvíc vychutnala.

Když míjím stánek, pohledem zavadím o obálky časopisů. Většinou je omrknu, abych si udržovala přehled o tom, co se píše o mém oblíbenci. Vždycky ho tam najdu. Samozřejmě, jeden z časopisů mu věnoval celou přední stranu. Vysoký mladý muž sedící ve své pracovně. Na sobě má tmavé kalhoty a sněhobílou košili, jejíž rukávy si nenuceně vyhrnul. Do tváře mu kvůli stínu není dobře vidět. Pod ním je natištěno logo Henka Games, mateřské společnosti Warcrossu. Zastavím se, abych si přečetla titulek.

HIDEU TANAKOVI BUDE 21

SONDA DO OSOBNÍHO ŽIVOTA STVOŘITELE WARCROSSU

Jako vždycky mi při pohledu na jeho jméno na chvíličku přestane bušit srdce. Škoda že nemám čas si ten časopis prolistovat. Snad později. Jen nerada se otočím, popotáhnu si skateboard a batoh výš a natáhnu si kapuci, abych si zakryla hlavu. Okenní tabule, kterou míjím, odráží můj zkreslený odraz: nepřirozeně protáhlý obličej, příliš dlouhé nohy v černých džínách, černé rukavice, ošoupané boty a vybledlá rudá šála omotaná kolem mikiny s kapucí, ze

které mi tu a tam vyčuhují pramínky duhových vlasů. Zkusím si tu holku z odrazu v okně představit na obálce časopisu.

Nebud' pitomá. Nechám to plavat, a když zamířím směrem ke dveřím kavárny, projdu si v duchu imaginární seznam věcí, které nesu v batohu.

1. pouta
2. naviják s lanem
3. rukavice s kovovými výztužemi
4. mobil
5. náhradní oblečení
6. paralyzér
7. knížka

Na jednom z mých prvních lovů mě můj cíl poté, co jsem ho zasáhla paralyzérem (číslo 6), pozvracel od hlavy až k patě. Po tomhle zážitku jsem si začala nosit náhradní oblečení (číslo 5). Dva z mých cílů mě pokousali, takže jsem po několika tetanovkách přidala rukavice (číslo 3). Naviják (číslo 2) pomůže s místy, kam je těžké dosáhnout, a s lidmi, které je těžké chytit. Mobil (číslo 4) je můj přenosný hackerský parťák. Pouta (číslo 1) jsou snad jasná.

A knížku (číslo 7) nosím pro případy, kdy se lov protáhne a člověk se dost načeká. Vždycky se vyplatí mít s sebou zdroj zábavy, který nezatěžuje baterku.

Vejdu do konejšivého tepla kavárny a znova zkontroluju displej. Zákazníci stojí ve frontě před vitrínou se zákusky a čekají, až se uvolní některá ze čtyř samoobslužných pokladen. Podél stěn stojí dekorativní knihovničky. U stolků sedí roztroušení studenti a turisté. Když na ně namířím čočkou foťáku, objeví se jim nad hlavami jména, což znamená, že nikdo nezměnil svůj stav na „Soukromý“. Můj cíl bude nejspíš v druhém patře.

Procházím kolem knihovniček a pohledem přeskakuju od jednoho stolku k druhému. Většina lidí si svého okolí moc nevšímá.

Zeptejte se kohokoli, co měl na sobě člověk, který seděl někde poblíž něj. Je dost pravděpodobné, že vám to nebudou schopni říct. Já jo. Můžu vám dopodrobna vyličit, jak vypadá oblečení i chování každého zákazníka ve frontě u zákusků, dokážu vám říct přesně, kolik lidí sedí u kterého stolku. Poznám, když se někdo hrbí o malinko víc, než by bylo přirozené, nebo když spolu dva sice sedí u jednoho stolku, ale nepadne mezi nimi ani slovo. Všimnu si, když si někdo dává příliš velký pozor, aby se očima nestřetl s kým-koli jiným. Dokážu se na celou scénu podívat podobně jako fotograf na krajinu: nechat odpočinout oči a naráz zanalyzovat celek, najít zajímavé maličkosti a uložit si myšlenkovou fotografii obrazu, který si zapamatuju.

Hledám chybu ve vzorci, vyčuhující hřebík.

Pohledem zavadím o skupinu kluků, kteří si čtou na sedačkách opodál. Chvilí je pozoruju a pátrám po známkách konverzace či toho, že by si mezi sebou vyměňovali zprávy po telefonu nebo gesty. Nic. Zamírím ke schodům do druhého patra. V tuhle chvíli sem má určitě namířeno spousta dalších lovců – musím Martina dostat dřív než ostatní. Cestou nahoru zrychlím.

V patře nikdo není, nebo to tak aspoň vypadá. Jenže pak zaslechnu slabý zvuk dvou hlasů, který ke mně doléhá od odlehlého stolku v rohu. Je skrytý za dvěma knihovnami, díky nimž na něj od schodů téměř není vidět. Popojdu blíž a opatrně pohlédnu skrz knihovnu směrem k němu.

U stolku sedí žena, nos má zabořený v knize. Nad ní stojí nervózně přešlapující muž. Namírím na ně foťák. Jasně, oba mají stav nastavený na „Soukromý“.

Přitisknu se ke stěně, aby mě neviděli, a napjatě poslouchám.

„Ale já nemám čas do zítřka, chápete?“ říká ten muž.

„Promiňte,“ odpoví mu žena. „Ale opravdu s tím nemůžu nic moc dělat. Můj šéf vám ty peníze nepošle bez zvláštních bezpečnostních opatření, rozhodně ne teď s tím příkazem k zadržení.“

„Slíbila jste mi to.“

„A vážně mě to mrzí.“ Její hlas zní chladě a bezohledně, jako by tu větu řekla už bezpočtukrát. „Je zápasová sezóna. Všichni mají oči na stopkách.“

„Mám u vás tři sta tisíc notů. Máte vůbec ponětí, kolik je to peněz?“

„Mám, je to totiž součást mé práce,“ odsekne žena tím nejsušším tónem, jaký jsem v životě slyšela.

Tři sta tisíc notů. To je při současném kurzu přibližně dvě stě tisíc dolarů. Pracháč. Hazard ve Warcrossu je na území Spojených států nezákonný – to je jeden z mnoha zákonů, které vláda v poslední době přijala v zoufalé snaze udržet krok s vývojem technologií a kyberkriminalitou. Pokud sázíte na Warcross a podaří se vám vyhrát, získáte herní kredity zvané noty. No a pak se to má takhle: buď si můžete noty vybrat online, nebo se někde ve skutečném světě potkáte s pokladníkem, jako je tahle ženská. S tou pak noty směníte na opravdové peníze a ona si vezme podíl pro svého šéfa.

„Jsou to moje prachy,“ trvá na svém on.

„Musíme se chránit. Než budou přijata zvláštní bezpečnostní opatření, chvíli to potrvá. Vraťte se zítra večer a provedeme obchod.“

„Už jsem vám řekl, že nemůžu čekat do zítřka. Potřebuju vypadnout z města.“

Opakují to samé do nekonečna. Se zatajeným dechem poslouchám. Žena stále nepotvrdila jeho identitu.

Přimhouřím oči a ústa se mi zúží do nedočkavého, napjatého úšklebku. Přesně tohle je ta část lovu, pro kterou žiju: když se jednotlivé kousky skládačky, které jsem odhalila, pomalu pospojují a já konečně vidím svůj cíl stát přímo před sebou. Už ho jen chytit. A pak je z ničeho nic hádanka vyřešená.

Mám tě.

Jejich rozhovor teď zní naléhavěji. Dvěma pohyby odešlu smsku na číslo policie.

Podezřelý zadržen.

Odpověď přijde téměř okamžitě.

NEWYORSKÁ POLICIE V POHOTOVOSTI.

Sáhnu do batohu pro paralyzér. Na kratičký moment se zachytí o zip, který vydá slabounké zavržení.

Rozhovor ustane. Skrz knihovnu vidím, jak oba dva trhnou hlavou směrem ke mně, podobně jako vyděšený jelen v záři světel aut. Muž mě zahlédne. Tvář se mu leskne potem a vlasy se mu lepí k čelu. Celé to trvá jen zlomek vteřiny.

Vystřelím.

Uhne. Minu ho jenom o chloupek. Zatraceně dobré reflexy. Žena vezme do zaječích, ale ta mě vůbec nezajímá. Rozběhnu se za mužem. Vyrazí do přízemí a schody přitom bere po třech, div že se nepřerazí. Z kapes mu přitom vyletí mobil a několik propisek. Když doběhnu na konec schodiště, je už u východu z kavárny. Vrhnu se otočnými prosklenými dveřmi za ním.

Ocitneme se na ulici. Muž odstrčí několik chodců, kteří mu stojí v cestě. Překvapeně vykřiknou. Jednu z fotících turistek surově strčí do zad. Jedním pohybem si z ramen stáhnou prkno a hodím ho na zem, naskočím na něj a sešlápnu ho tak silně, jak jen dokážu. Vydá vysoký, svištivý zvuk a já vyrazím po chodníku kupředu. Prchající se ohlédně přes rameno a zjistí, že ho rychle doháním. Prudce zatočí doprava a dá se zděšeně na úprk.

Zatočím za ním tak ostře, že prkno zaprotestuje. Na chodníku za mnou zůstane dlouhá, černá čára. Zamířím paralyzérem na záda prchajícího muže a podruhé vystřelím.

Vykřikne a upadne na zem. Pokusí se vyškrábat se zpátky na nohy, ale to už jsem u něj. Popadne mě za kotník. Trochu zakolísám a pokusím se ho kopnout. Oči má divoce vytřeštěné, zuby zaťaté a čelisti pevně sevřené. Odněkud z oděvu prudce vytáhne nůž. Záblesk čepele zahlédnu právě včas. Odkopnu ho od sebe a odvalím se, takže ostrím jen těsně mine moji nohu. Podaří se mi ho chytit za

bundu. Ještě jednou ho zasáhnu paralyzérem, tentokrát z minimální vzdálenosti. Celý ztuhne, pak se roztřepe a zhroutí se na chodník.

Skočím po něm. Koleny prudce přistanu vzlykajícímu muži na zádech. Za rohem už jsou slyšet policejní sirény. Kolem nás se srocuje hlouček lidí. Pomocí svých warcrossových brýlí si nás už natáčejí.

„Nic jsem neudělal,“ fňuká dokolečka můj zajatec. Trochu huhlá, protože mu kolena pořád zarývám do zad. „Ta ženská tam uvnitř...můžu ti dát její jméno...“

„Sklapni,“ utnu ho, zatímco mu na zápěstí nasazuju pouta.

K mému překvapení opravdu sklapne. Ne vždycky jsou takhle poslušní. Nepolevím, dokud nevidím, jak u kraje chodníku zastavuje policejní auto s modročerveně blikajícími majáky. Až potom se chycenému zvednu ze zad a napřáhnu ruce tak, aby na ně policajti dobře viděli. Když pak policisti Martina zvednou na nohy, naskočí mi z adrenalinu vyvolaného úspěšným lovem husí kůže.

Pět tisíc dolarů! Kdy jsem naposledy měla v rukou aspoň půlku téhle částky? Nikdy. Na chvílku budu moct být o trošku méně zoufalá. Zaplatím, co dlužím za nájem, což by mělo domácímu na chvíli zavřít pusu. A potom mi zbyde ještě 1 150 dolarů. To je majlant. Hlavou mi víří ostatní položky, které musím zaplatit. Třeba bych si pro jednu mohla dát něco jiného než instantní nudle.

Radostí se mi chce skákat. Jsem v suchu. Minimálně do příštího lovu.

Chvilí mi trvá, než si uvědomím, že policajti mají i se zatčeným namířeno pryč a za mnou se ani neohlédnou. Úsměv mi z tváře zmizí.

„Hele, paní policistko!“ křiknu a pospíším si za strážnicí, která je ke mně blíží. „Svezete mě kvůli té odměně s sebou na stanici, nebo jak to bude? Mám počkat tady?“

Policistka se na mě podívá způsobem, který ani trochu neodpovídá tomu, že jsem jim právě chytila zločince. Vypadá vyčerpaně a tmavé kruhy pod očima mi napoví, že se v poslední době moc nevyspala.

„Nebyla jsi první,“ řekne mi.

Údivem zamrkám. „Cože?“

„Před tebou se ohlásil jiný lovec.“

Na chvíli se nezmůžu na víc, než že na ni v údivu mlčky zírám.

A pak hrubě vyštěknu: „Tak to je pěkná kravina. Dobře víte, jak to celé bylo. A potvrdili jste mi hlášení!“ Strčím ji před obličej mobil s textovkou, která mi přišla. A přesně v tu chvíli mi mobil samozřejmě chcípne.

Ne že by teda důkaz něco změnil. Policistka se na displej ani nepodívá. „To byla automaticky odeslaná odpověď. Podle mých záznamů přišlo první hlášení od jiného lovce poblíž. Odměnu získává ten, kdo se ozve první, bez výjimek.“ Soucitně pokrčí rameny.

To je snad ta nejpříblbější formalita, o jaké jsem kdy slyšela. „No to teda sakra získával!“ vybuchnu. „Kdo je ten další lovec? Sam? Jamie? V tomhle rajonu jsou jenom oni dva.“ Rozhodím rukama. „A víte co? Jenom kecáte, neozval se vám žádný další lovec. Jenom nechcete zaplatit.“ Policistka se otočí a zamíří pryč, jdu ale za ní. „Ušetřila jsem vám špinavou práci, o to tady jde! Jste moc líní, než abyste se za takovýma honili, a proto tyhle lidi chytají lovci. Ty peníze mi dlužíte a –“

Její parták mě chytí za ruku a smýkne se mnou tak ostře, že mámlem upadnu. „Dej si voraz,“ zasyčí. „Emika Chenová, že jo?“ Druhou rukou pevně uchopí rukojeť pistole, kterou má v pouzdře u pasu.

Na dialog s nabitou zbraní se necítím. „Dobře, dobře.“ Donutím se o kousek poodstoupit a zvednout ruce. „Už se klidím, jo? Odcházím.“

„Dobře vím, že už sis něco odseděla, děvče.“ Než se připojí ke svojí partačce, upře na mě zlostný pohled. „Nenuť mě zařídit, aby sis to zopakovala.“

Slyším, jak je policejní radiová komunikace odvelí k jinému místu činu. Zvuky kolem mě se ztlumí a obraz pěti tisíc dolarů v mé mysli pomalu slábne, až se pomalu rozplyne do patvaru, který už nerozeznám. Během třiceti vteřin spadlo moje vítězství do klína někomu úplně jinému.

2

Tiše odjíždím z Manhattanu. Ochladilo se a lehké sněžení se proměnilo v pořádnou chumelenici, ale ledový vítr, který mě šlehá do tváře, skvěle ladí s mou náladou. Tu a tam už se začalo slavit a ulice zaplnily skupinky lidí vystrojených v červeno-modrých dresech. Někteří už začali z plných plic odpočítávat zahájení ceremoniálu. V dále svítí Empire State Building, na jejíž boky se promítají obří fotky s warcrossovou tematikou.

Když jsem ještě byla v děčáku, dalo se na Empire dohlédnout, když člověk vylezl na střechu. Seděla jsem tam hodiny a hodiny, houpala nohama a zírala na ty snímky. Když jsem se dívala dost dlouho, dokázala jsem si na fotkách představit samu sebe. Seděla jsem na střeše, až přišel rozbřesk a slunce mě zalilo zlatavým světlem. I teď, když tím směrem pohlédnu, cítím vzrušení.

Zapíání mého elektrického skateboardu mě vytrhne z úvah. Mrknu dolů. Baterka je vyždímaná skoro na doraz. Vzdychnu, zastavím a hodím si prkno přes rameno. Z kapsy vydoluju nějaké drobné a zamířím k prvnímu vchodu do metra, který uvidím.

Když dorazím k polorozpadlému bytovému komplexu Hunts Point v Bronxu, kterému teď říkám domov, je ze soumraku už modrošedý večer. Tohle je odvrácená strana nablýskaného New Yorku. Jedna strana budovy je celá počmárána graffiti. Okna v prvním patře jsou zabezpečená zrezlými mřížemi. U schodů k hlavnímu

vchodu se kupí odpadky – plastové kelímky, obaly od fast foodu, rozbité lahve od piva. Hromadu částečně zakrývá jemný poprašek čerstvého sněhu. Nikde žádné nablýskané obrazovky, po rozpadající se ulici neprojíždí žádná supermoderní autonomní vozidla. Ramena mi ztěžknou a nohy mám jako z olova. Ještě jsem neměla nic k večeři, ale nemůžu se rozhodnout, jestli jsem víc unavená nebo hladová.

O kus dál si na ulici rozkládají ležení bezdomovci. Rozprostírají si na zem deky a staví si stany před obchodem se staženými role-tami. Dírami v ošuntělém oblečení jim vykukují kusy igelitu, kterými si ho vycpali. Nešťastně se odvrátím. I oni museli být kdysi děti, možná měli i rodiny, které je milovaly. Co je dovedlo až sem? Jak bych na jejich místě vypadala já?

Nakonec se donutím vyšlapat schody ke vchodu a zamířím chodbou ke dveřím svého bytu. Jako obvykle to tu páchne kočičí močí a plesnivými koberci a přes tenkou zeď slyším křik hádajících se sousedů, šíleně nahlas puštěnou televizi a pláč miminka. Trochu se uklidním. S kapkou štěstí možná na svého zpoceného domácího v tílku a se zarudlým obličejem ani nenarazím. Možná se před tím, než se s ním ráno budu muset vypořádat, aspoň trochu vyspím.

Nový příkaz k vyklizení se houpe na dveřích přesně tam, odkud jsem ráno strhla ten první. Chvilku na něj zírám a vyčerpaně si ho znovu a znovu čtu.

PŘÍKAZ K VYKLIZENÍ BYTU

JMÉNO NÁJEMNÍKA: EMIKA CHENOVÁ

72 HODIN NA ZAPLACENÍ NÁJMU NEBO VYSTĚHOVÁNÍ

To si opravdu musel dát tu práci a vyvěsit to tady ještě jednou, aby si mohl být jistý, že už to vědí v baráku fakt všichni? Ponížít mě ještě víc? Strhnu papír ze dveří, zmačkám ho do kuličky a na chvíli se zahledím na prázdné místo, kde ještě před chvílí visel. Vrací se se povědomé zoufalství a zachvátí mě panika. Srdce mi divoce buší a já

začnu v duchu překotně uvažovat o ceně každé věci, kterou vlastním. Hlavou se mi znovu rozvíří čísla. Nájem, jídlo, účty, dluhy.

Kde během tří dnů seženu ty peníze?

„Haló!“

Při zvuku toho hlasu nadskočím. Pan Keteen, můj domácí, se vynořil ze svého bytu a šine si to ke mně se zamračeným výrazem, díky němuž připomíná rybu. Řídké zrzavé vlasy mu trčí do všech stran. Stačí mi jediný pohled do jeho krví podlitých očí, abych poznala, že si něco šlehl. Bezva. Schyluje se k další hádce. *To už dneska prostě nedám.* Zašátrám po klíčích, ale je příliš pozdě. Takže se místo toho narovná a zvednu bradu.

„Dobrej, pane Keteene.“ Mám pro něj vyhrazený speciální tón, díky němuž to oslovení zní spíš jako „kreténe“.

Zamračí se na mě. „Čelej tejden se mi vyhejbáš.“

„Ale ne schválně,“ bráním se. „Dělám teď po ránu servírku v jednom podniku v centru a –“

„Servírky už dneska nikde nepotřebujou,“ zamžourá na mě podezíravě.

„No vidíte, tak v tomhle podniku ještě jo. A je to jediná práce široko daleko. Fakt není do čeho píchnout.“

„Říkalas, že zaplatíš dneska.“

„Pamatuju se.“ Zhluboka se nadechnu. „Stavím se za vámi později a řeknu –“

„Říkal jsem snad později? Chci ty prachy teď. A k tomu, co dlužíš, ještě přihodíš dalších sto babek.“

„Cože?“

„Tenhle měsíc zvedám nájem v celém baráku. Myslíš si snad, že tyhle byty nejdou na dračku?“

„To není fér!“ procedím skrz zuby a cítím, jak se ve mně vzdouvá vztek. „Vždyť jste ty nájem zvednul nedávno!“

„Víš, co není fér, holčičko?“ odvěti pan Keteen, probodne mě očima a založí si ruce na hrudníku. „To, že bydlíš v tomhle baráku zadarmo.“

Zvednu obě ruce, do obličeje se mi hrne krev a cítím, jak mi celý hoří. „Já vím, já jenom –“

„Co takhle noty? Máš víc než pět tisíc?“

„Kdyby jo, dala bych vám je.“

„Tak něco jinýho,“ odplivne si. Prstem tlustým jako klobása ukáže na moje prkno. „Až to příště uvidím, rozmlátím ti to kladivem. Prodáš ho a dáš mi prachy, co za něj dostaneš.“

„Má cenu jenom padesáti babek!“ Udělám krok směrem k němu. „Podívejte, udělám, co bude potřeba, fakt, přísahám.“ Slova se ze mě nesrozumitelně valí. „Potřebuju jenom ještě pár dní.“

„Tak poslouchej, holka,“ oboří se na mě a zvedne tři prsty, aby mi připomněl, kolik měsíčních plateb mu přesně dlužím. „Škemralů mám plný zuby.“ Pak mě sjede očima od hlavy až k patě. „Kolik ti je, osmnáct, ne?“

Ztuhnu. „Jo.“

Trhne hlavou směrem k východu. „Padej si domluvit práci v Rockstar Clubu. Holky si tam vydělávají čtyry stovky za večer jenom tím, že tancují na stolech. Možná bys to vytáhla i na pět set. A ani je nebude zajímat, že máš záznam v rejstříku.“

Zúžím oči a zasýčím: „Myslíte si, že jsem si to nezjišťovala? Musí mi být jednadvacet.“

„Je mi jedno, jak si to zařídiš. Do čtvrtka. Jasný?“ prská mi do obličeje Keteen. „A ten bejvák bude čistej, rozumíš? Bez poskvrnky.“

„Nebyl čistý ani předtím!“ zařvu za ním. Jenže to už si vykračuje chodbou pryč.

Když se za ním zabouchnou dveře, pomalu vydechnu. Cítím, jak mi v hrudi divoce buší srdce. Ruce se mi třesou.

Myšlenkami zabloudím zpátky k bezdomovcům s prázdnýma očima a shrbenýma rameny a pak k holkám, které občas vidám odcházet s rozmazaným make-upem z Rockstar Clubu. Vonívají po kouři, potu a těžkém parfému. Pohružka pana Keteena mi připomněla, kde bych mohla skončit, pokud se mi rychle nepoštěstí. Pokud neudělám pár nesnadných rozhodnutí.

Nějak do něj naroubuju trošku soucitu. Prostě ho obměkčím. *Jenom týden navíc, přísahám, a zaplatím vám jednou tolik. Slibuju.* Přehrávám si ta slova v hlavě, zatímco strkám klíč do zámku a otevírám.

V bytě je tma, jen oknem vniká dovnitř neonově modrá záře. Rozsvítím, odhodím klíče na kuchyňskou linku a mrsknu zmačkaný příkaz k vyklizení bytu do koše. Pak se rozhlédnu kolem.

Je to maličká garsonka narvaná věcmi. Omítka na zdech je popraskaná. Jedna žárovka v lustru na stropě praskla, druhá pohasíná a zoufale čeká na někoho, kdo by ji vyměnil dřív, než taky doslouží. Moje warcrossové brýle leží na rozkládacím jídelním stole. Pronajala jsem si je dost levně, je to totiž starší model. U kuchyně se válí dvě kartonové bedny napěchované věcmi, na zemi u okna leží dvě matrace a zbytek prostoru zabírá strašně stará televize a hořčicové žlutá pohovka.

„Emi?“

Zpod deky na pohovce se ozve tlumený hlas. Moje spolubydlící se posadí, promne si obličej a rukou si prohrábne blond vlasy. Keira. Usnula s warcrossovými brýlemi na očích a na tváři a čele se jí otlačily. Nakrčí nos. „Přišel s tebou zas nějaký kluk?“

Zavrtím hlavou. „Ne, dneska jenom já,“ odpovím. „Dala jsi panu Keteenovi svou půlku nájmu, jak si říkala?“

„Ehm.“ Očima se mi vyhýbá. Přehoupne nohy přes okraj gauče a natáhne se po nedojedeném balíčku chipsů. „Dám mu to do víkendů.“

„A je ti jasné, že nás ve čtvrtek vyhodí, jo?“

„To mi nikdo neřekl.“

Zaryju prsty do opěradla židle před sebou. Celý den nevyšla z bytu, takže příkaz k vyklizení ani neviděla. Zhluboka se nadechne a připomenu si, že se Keire stejně jako mně nepovedlo sehnat práci. Po roce hledání to vzdala, stáhla se dovnitř a realitu vyměnila za Warcross.

Je to pocit, který dobře znám, ale jsem moc unavená na to, abych s ní dneska večer měla trpělivost. Zajímalo by mě, jestli jí konečně

dojde, že nás čeká ulice, až budeme spolu se všemi našimi věcmi stát venku na chodníku.

Sundám si šálu a mikinu a už jen ve svém oblíbeném tílku dojdu do kuchyně, kde dám vařit vodu. Pak zamířím ke dvěma matracím u stěny.

S Keirou jsme si postele oddělily provizorní bariérou z kartonových krabic slepených izolepou. Zútlunila jsem si svoji půlku, jak jen to šlo, pomocí zlatavých světýlek. Na stěnu jsem si připíchla mapu Manhattanu posetou mými čmáranicemi spolu s fotkami Hidea Tanaky z obálek časopisů, ručně psaným žebříčkem amatérských hráčů Warcraftu a vánoční ozdobou z dětství. Poslední součástí mého majetku je stará malba mého otce, jediná, kterou jsem si nechala. Stojí opatrně opřená vedle matrace. Plátno srší barvami a nátěr je sytý a drsný, jako by ještě nezaschl. Dřív jsem měla jeho obrazů víc, ale po každé když byla situace k neudržení, musela jsem některou prodat a udrolit tak kousíček z jeho památky, abych dokázala přežít bez něj.

Svalím se na matraci, která hlasitě zavrže. Strop i stěny zalívá modré neonové světlo z obchodu s alkoholem naproti přes ulici. Nehybně ležím a poslouchám nepřetržitě, vzdálené houkání sirén přicházející odněkud zvenčí, zatímco upírám oči na velikou skvrnu na stropě.

Kdyby tu táta byl, pobíhal by kolem, míchal barvy a omýval štětce ve skleněných nádobách. Možná by vykládal něco o svém sylabu pro studenty módy na letní semestr nebo o svých plánech na Newyorský týden módy.

Otočím hlavu a předstírám, že tu je, ještě zdravý, že se uprostřed bytu ve světle proti dveřím rýsuje jeho vysoká štíhlá postava s rozcuchanými vlasy nabarvenými namodro, které se v šeru stříbrně lesknou, s upraveným strništěm, brýlemi s černými obroučkami a zasněným výrazem. Má na sobě černou košili, která odhaluje pestrobarevná tetování na celé jeho pravé paži. S naleštěnými botami a pečlivě vyžehlenými kalhotami vypadá téměř dokonale, tedy až na skvrny od barev na rukou i vlasech.

Usměju se, když si vzpomenu na to, jak jsem seděla v křesle, houpala nohama a zírala na svá obvázaná kolena, zatímco mi táta barvil pramínky vlasů vymyvateľnými barvami. Tváře jsem měla ještě pořád mokré od slz, chvíli předtím jsem přiběhla domů celá ubrečená, protože do mě o přestávce někdo strčil a já si na kolenou roztrhla své oblíbené džíny. Při práci si taťka broukal. Když bylo hotovo, podal mi zrcátko a já zalapala úžasem po dechu.

Zcela ve stylu Givenchyho, velice trendy, řekl a jemně mě cvrnkl do nosu. Zahihňala jsem se. *Zvlášť, když je takhle sepneme, vidíš?* Vyčesal mi vlasy do vysokého culíku. *Ale moc si na to nezvykej, barva se za pár dní vymyje. Tak, teď si dáme pizzu.*

Táta vždycky říkával, že moje stará školní uniforma byla bradavicí na tváři New Yorku. Říkal, že bych se měla oblékat, jako by byl svět lepším místem, než jakým doopravdy je. Když přišlo, nikdy nezapomněl koupit květiny a rozmístit je všude po domě. Během malování si zapomínal otřít ruce a nechával pak barevné otisky na všem, na co sáhl. Svůj mizivý plat utratil za dárky pro mě, malířské potřeby, příspěvky na charitu, oblečení a víno. Příliš často se smál, příliš rychle se zamilovával a až příliš bezstarostně pil.

Jednou odpoledne, když mi bylo jedenáct, přišel domů, posadil se na gauč a zíral do prázdna. Vrátil se zrovna od doktora. O šest měsíců později byl pryč.

Smrt pokaždé nemilosrdně přetne tu linku, kterou jste si pečlivě narýsovali mezi přítomností a budoucností. Vede ke dni vašich promocií, kdy vám táta zaplní celý pokoj květinami. K tomu, jak pro vás navrhne svatební šaty. K tomu, jak v budoucnu každou neděli zajde k vám domů na večeři a jeho falešný zpěv vás rozesměje tak, až vám do očí vhrknou slzy. Nakreslila jsem si takových linek tisíce, jenže během jediného dne se mi do jedné přetrhaly a po tátovi mi zbyla jenom hromádka účtů za lékařskou péči a jeho gamblerské dluhy. Smrt mi ani nedala cíl, na který bych svůj vztek mohla směřovat. Mohla jsem se leda vykřičet na oblohu.

Po tom, co umřel, jsem začala napodobovat jeho vzhled. Rozcuchané, nepřirozeně nabarvené vlasy (barvy na vlasy jsou jedinou položkou, za kterou jsem ochotná utrácet) a tetování, které mi jako rukáv obepíná celou paži (udělal mi ho z lítosti zadarmo tátův bývalý tatér).

Pootočím hlavou a pohled mi padne na tetování, které se mi vine po levé paži, a jemně po obrazcích přejedu rukou. Modré a tyrkysové tahy prolínající se se zlatými a růžovými začínají na zápěstí a běží až k rameni: pivoňky (tátovy nejoblíbenější květiny), escherovské budovy vypínající se z vln oceánu, hudební noty a planety ve vesmíru, které mi připomínají večery, kdy mě táta bral s sebou do přírody pozorovat hvězdy. Obrazce se sbíhají do tenkého nápisu, který vede podél mé levé klíční kosti, mantry, kterou mi táta opakoval a kterou si sama neustále připomínám vždycky, když všechno vypadá až příliš černě.

Každé dveře mají klíč.

Každý problém má řešení.

Každý problém, tedy s výjimkou toho, který mi vzal tátu. A toho, který mám teď před sebou. Tahle myšlenka skoro stačí na to, abych se schoulila do klubíčka a nechala se unášet do známé temnoty.

Zvuk vařící se vody mě z úvah vytrhne právě včas. *Vstávej, Emi,* poručím si.

Vyhrabu se z postele, zamířím do kuchyně a začnu hledat balíček instantních nudlí (cena dnešní večere: 1 dolar). Moje zásoba jídla se scvrkla na přesně jedno balení. Šlehnu pohledem po Keiře, která ještě pořád sedí na gauči a oči upírá na obrazovku (poplatek za televizi: 75 dolarů). S povzdechem obal roztrhnu a vysypu nudle do vroucí vody. Odněkud z domu k nám doléhá dunění hudby, někdo pořádá party. Všechny televizní kanály vysílají program spojený se zahajovacím ceremoniálem. Keira přepne na stanici, kde právě běží sestřih nejzajímavějších momentů loňské sezóny. Ten po chvíli vystřídá skupina pěti komentátorů, jak v Tokijském dómu

vášnivě debatují o tom, který tým letos zvítězí a proč. Sedí v nejvyšší řadě a pod nimi se rozprostírá potemnělá aréna osvětlená modrými a červenými reflektory, již obklopuje na padesát tisíc výskajících fanoušků. Ze stropu prší zlatavé konfety.

„Všichni se shodneme na tom, že takovou skupinu divokých karet jako letos jsme tu ještě neměli!“ hlásí jedna z nich a druhou rukou se snaží zacpat si ucho, aby přes jásot v aréně něco slyšela. „Jeden z těchto nováčků je už vlastně ve své branži celebritou!“

„Je to tak!“ přitaká další komentátor, ostatní souhlasně přikyvu-
jí. Za nimi se objeví videonahrávka hráče, o kterém mluví. „DJ Ren se na titulní strany už dostal, a to jako jedna z nejžhavějších hvězd francouzské undergroundové hudební scény. A díky Warcrossu se teď stane doslova supernovou!“

Když komentátoři znova zabřednou do hovoru o letošních nováčcích, ucítím bodnutí ostrého trnu závisti. Každý rok nominuje tajná komise padesát amatérských hráčů neboli divokých karet, kteří jsou pak zařazováni do jednotlivých týmů. Největší šťastlivci na světě, jestli chcete znát můj názor. To, že mám záznam v rejstříku, mě z nominací automaticky diskvalifikuje.

„Pojďme se teď podívat na to, jak to vypadá se sledovaností! Myslíte, že se letos podaří zlomit nějaký ten rekord?“ ptá se první komentátorka.

„Zdá se, že to už se dokonce povedlo,“ odpovídá třetí. „Loni si hlavní turnaj nenechalo ujít tři sta milionů diváků. Tři sta milionů! Pan Tanaka se musí dmout pýchou.“ Během tohoto komentáře se pozadí změnilo na logo Henka Games a hned potom na záběry Hidea Tanaky.

Na videu má na sobě dokonale padnoucí smoking a právě odchází z nějaké charitativní akce. Kabát půjčil mladé ženě, která se ho přidržuje za paži. Na někoho, komu je dvacet jedna, působí až příliš elegantně, a když na něj dopadne světlo reflektorů, nemůžu se udržet a nakloním se o maličko blíž k obrazovce. Za několik posledních let se Hideo proměnil z vyčouhlého náctiletého

génia v elegantního mladého muže s pronikavým pohledem. Většina těch, kteří se s ním setkali, ho popisuje výrazem „zdvořilý“. Ničím jiným si nemůže být jistý nikdo, kdo stojí mimo úzký kruh jeho přátel a spolupracovníků. Ale nemine týden, aniž by se na titulní straně nějakého bulvárního plátku neobjevily žhavé novinky o tom, že si vyšel s touhle či onou hvězdou, nebo o tom, že se zařadil na první příčku kteréhokoli žebříčku, na jaký si jen vzpomene. Nejmladší. Nejpohlednější. Nejbohatší. Nejschopnější.

„Pojďme se tedy podívat, jaké publikum si získal dnešní zahajovací zápas!“ pokračuje komentátor. Na plátně se objeví číslo a diváci propuknou v nadšený potlesk. Pět set dvacet milionů. A to je jen zahajovací ceremoniál. Warcross je oficiálně největší soutěžní událost na světě.

Odnesu si hrnec s nudlemi na gauč a spořádám je na autopilota, zatímco zírám na obrazovku. Míhají se na ní rozhovory s jásajícími fanoušky s divoce pomalovanými tvářemi a ručně vytvořenými transparenty, kteří čekají u vstupu do Tokijského dómu. Záběry techniků důsledně kontrolujících technologické zázemí. Medailonky (podobné těm olympijským) s videi a fotkami ze života hráčů. Po nich přicházejí na řadu záznamy zápasů: dva týmy soupeřící v nekonečném světě Warcrossu. Kameraman zabere fandící davy, pak následuje záběr na profesionální hráče čekající v soukromé šatně v zákulisí. Zeširoka se usmívají a mávají do kamery, v očích se jim leskne nadšené očekávání.

Nemůžu se zbavit pocitu hořkosti. Mohla bych tam být s nimi a být stejně dobrá, kdybych měla čas a peníze trávit hraním celé dny. Vím to. Místo toho sedím tady, jím nudle přímo z hrnce a přemýšlím, jak se protlouct, dokud policie nevyhlásí další odměnu. Jaké to asi je, mít perfektní život? Být všemi obdivovanou hvězdou? Být schopný platit účty včas a koupit si, cokoli chcete?

„Co budeme dělat, Em?“ přeruší ticho Keira. Její hlas zní prázdně. Tuhle otázku mi položí vždycky, když se ocitneme na tenkém ledu, jako bych já byla zodpovědná za to, že nás zachráním. Dneska

večer ale jen dál koukám na televizi a neodpovím. Vzhledem k tomu, že mám teď na účtu přesně třináct dolarů, jsem v největším průšvihy, v jakém jsem kdy byla.

Opřu se a nechám myšlenky plynout. Jsem poměrně dobrá, možná přímo skvělá hackerka, ale nemůžu sehnat práci. Jsem buď moc mladá, nebo moc trestaná. Kdo si najme usvědčenou zlodějkou identity? Kdo si ode mě nechá opravit počítač nebo mobil, když se bojí, že mu během toho ukradnu data? Takhle nějak to vypadá, když máte v rejstříku záznam o čtyřech měsících v nápravném zařízení pro nezletilé, který se nedá vymazat, plus dvouroční zákaz práce s jakýmkoli počítači. To mi samozřejmě nezabrání v používání mých hacknutých brýlí a telefonu, nemůžu se kvůli tomu ale ucházet o žádnou pořádnou práci, kterou umím dělat dobře. Jen tak tak nám povolili pronajmout si tenhle byt. Zatím se mi podařilo najít jenom lov odměn a pinglování na půl úvazku, práci, která zmizí podobně jako spousta jiných ve chvíli, kdy bude bistro automatizováno. Cokoli jiného by pravděpodobně vyžadovalo, abych kradla nebo pracovala pro gangy.

Možná na to nakonec dojde.

Zhluboka se nadechnu. „Nevím. Prodám tátův poslední obraz.“

„Em...“ hlesne Keira, ale zbytek věty se jí z úst vytratí. Stejně ví, že je ta nabídka nesmyslná. I kdybychom prodaly úplně všechno v tomhle bytě, ušklíbily bychom maximálně pět set dolarů. A to ani zdaleka nezabrání panu Keteenovi v tom, aby nás vykopnul na ulici.

V žaludku se mi rozhostí důvěrně známý pocit nevolnosti a já se bezmyšlenkovitě dotknu nápisu na své klíční kosti. *Každé dveře mají klíč.* Co když tyhle ale ne? Co když se z tohohle nedostanu? Neexistuje způsob, jak bych se k tolika penězům mohla dostat včas. Došly mi možnosti. Snažím se nepropadnout panice, nedovolit myšlenkám, aby se spustily v bezútěšné spirále dolů a musím se donutit k nádechu. Očima sklouznu z televize a pohlédnu k oknu.

Ať už jsem kdekoli ve městě, vždycky vím, kterým směrem je děčák, kde jsem vyrostla. A když si to dovolím, dokážu si představit, jak se náš byt proměňuje v tamní stísněné chodby s odlupující se žlutou tapetou. Vidím starší děcka, která mě honila a mlátila, dokud netekla krev. Cítím kousance blech. Tváře mě zase pálí od toho, jak mě paní Devittová fackovala. Slyším samu sebe tiše plakat na palandě. Během toho jsem si představovala, jak se objeví táta a odvede si mě domů. Na dlaních znovu cítím kovová oka plotu, přes který jsem přelezla a utekla odtamtud.

Přemýšlej. To vyřešíš, ozve se mi v hlavě zarputilý, odhodlaný hlásek. Takhle neskončíš. Není ti souzeno zůstat tady na věky. Nejsi tvůj otec.

Světla Tokijského dómu na obrazovce konečně potemní. Jásot přejde v ohlušující řev.

„A tolik tedy na závěr našeho programu z dnešního zahajovacího warcrossového ceremoniálu!“ křičí jeden z komentátorů ochraptěle. On i ostatní pozvednou dva prsty ve tvaru V na znamení vítězství. „Pro ty z vás, kteří se díváte z pohodlí domova, nadešel čas, abyste si nasadili brýle a přidali se k nám k události roku!“

Keira už má brýle na hlavě. Já se pro své natáhnu na náš rozkládací stůl.

Někteří lidé pořád ještě tvrdí, že je Warcross jenom přihlouplá hra. Jiní říkají, že je revoluční. Ale pro mě a miliony dalších je to zkrátka jediný zaručený způsob, jak zapomenout na všechny problémy světa. Přišla jsem o svoji odměnu, domácí si zítra ráno s řevem přijde pro peníze a za pár dní ze mě bude bezdomovec, který nemá kam jít... dneska se ale ještě můžu stejně jako ostatní připojit, nasadit si brýle a sledovat, jak se stane zázrak.

Pořád si ještě vzpomínám na okamžik, kdy mi Hideo Tanaka změnil život.

Bylo mi jedenáct a táta byl mrtvý teprve několik měsíců. Déšť bičoval okno ložnice, kterou jsem v děcáku obývala s dalšími čtyřmi lidmi. Ležela jsem v posteli a zase jsem nebyla schopná se donutit vstát a zamířit do školy. Nedokončené úkoly ležely rozházené na peřině přesně na místě, kde jsem je včera večer nechala, když jsem během zírání na prázdné stránky usnula. Zdálo se mi o domově, o tom, jak nám tatka připravoval volská oka a lívance zalité sirupem. Vlasy se mu přitom leskly třpytkami a lepidlem a jeho hlasitý, mně tak dobře známý smích, zaplňoval kuchyni a linul se ven oknem. *Bon appétit, mademoiselle*, popřál mi vesele se zasněným výrazem. A já nadšeně vykřikla, když mě objal a rozcuchal mi vlasy.

Pak jsem se probudila, sen se rozplynul a nechal mě v podivném, temném, tichém domě.

Ležela jsem v posteli bez hnutí. Neplakala jsem. Neplakala jsem ani jednou od tátovy smrti, dokonce ani na pohřbu. Slzy nahradil šok, když jsem zjistila, jaké dluhy stihl táta nadělat. Že se celé roky potajmu vydával na gamblerská online fóra. A že se nenechal léčit v nemocnici, protože se své dluhy pokoušel splatit.

A tak jsem to ráno strávila, stejně jako řadu předešlých v posledních několika měsících, ztracená v bludišti ticha a nehybnosti.

Pocity se mi už dlouho před tím v hrudi rozplynuly v neurčitou mlhu. Každou volnou chvíli jsem trávila zíráním do prázdna. Koukala jsem na stěnu ložnice, ve škole na tabuli nebo do útrob svojí skříňky, do talíře plného jídla bez chuti. Na zápěstích a loktech se mi pod kůží ostře rýsovaly kosti. Pod očima se mi udělaly temné kruhy, čehož si všimli všichni až na mě.

Bylo mi to jedno. Táta byl pryč a já byla tak strašně unavená. Možná že se ta mlha v mém nitru začne rozpínat a jednoho dne mě pohltí úplně a já budu taky pryč. A tak jsem ležela schoulená do klubíčka, sledovala jsem kapky deště na okenní tabuli a to, jak vítr šhubal větvemi stromů, a dumala nad tím, jak dlouho jim ve škole asi bude trvat, než si všimnou, že tam zase nejsem.

Radiobudík – kromě našich postelí prakticky jediná věc v pokoji – byl zapnutý. Byl to přístroj z druhé ruky, který domovu darovalo charitativní centrum. Žádná z ostatních holek se neobtěžovala ho zase vypnout poté, co je probudil. Napůl ucha jsem poslouchala monotónní zpravodajství o stavu hospodářství, protestech ve městech i na venkově, přepracovaných policistech snažících se udržet krok s rostoucí zločinností a evakuacích v Miami a New Orleans.

Pak následoval další program. Začal hodinový speciál o chlapci jménem Hideo Tanaka. Bylo mu tehdy čtrnáct a ve světě slavných byl ještě neokoukanou novinkou. Jak vysílání pokračovalo, začala jsem ho postupně vnímat.

„Pamatujete si svět těsně před smartphony?“ ptal se moderátor. „Když jsme stáli na pokraji veliké změny, když na ni byla technologie téměř, ale ještě ne zcela připravená, a bylo zapotřebí jednoho revolučního zařízení, které by nás dostalo za horizont? Inu, minulý rok nás třináctiletý Hideo Tanaka posunul zase o jeden horizont dál.“

Dokázal to vynálezem ultratenkých bezdrátových brýlí s kovovými nožičkami a zatažitelnými sluchátky. Nenechte se mýlit. V ničem se nepodobají brýlím, které známe z dřívějšíka, těm, co připomínají obří cihlu připnutou k obličejí. Ani v nejmenším, tyto

ultratenké brýle zvané NeuroLink budete nosit se stejnou lehkostí jako brýle dioptrické. Jejich nejnovější verzi máme tady ve studiu“ – na chvíli se odmlčí, aby si je nasadil – „a je to vážně ta nejúžasnější věc, jakou jsme kdy vyzkoušeli!“

NeuroLink. Slyšela jsem, jak se o těch brýlích zmínili ve vysílání už dřív. Teď mi program poskytl detailní výklad.

Dlouho bylo k vytvoření věrohodné virtuální reality potřeba vymodelovat co nejdetailnější umělý svět. To vyžadovalo spoustu peněz a úsilí. Ale bez ohledu na to, jak byly efekty propracované, vždycky jste poznali, pokud jste se dostatečně snažili, že prostředí nebylo opravdové. Lidská tvář každou vteřinu udělá tisíce miniaturních pohybů, každý list na stromě se chvěje tisíci různými způsoby. To jsou tisíce maličkostí, které ve virtuálním světě chybí. Vaše mysl tohle všechno podvědomě ví, takže vám bude připadat, že je něco špatně, i když nebudete schopní říct tak docela určitě co.

A tak Hidea Tanaku napadlo jednodušší řešení. Uvědomil si, že abychom vytvořili dokonale realistický virtuální svět, nemusíme usilovat o vymodelování toho nejdetailnějšího a nejvěrohodnějšího 3D prostředí.

Stačí přesvědčit toho, kdo se dívá, že to, co vidí, je opravdové.

A kdo je v tomhle nejlepší ze všech? Náš vlastní mozek.

Když se vám zdá sen, může být sebebláznivější a stejně věříte, že je to skutečnost. Prostorový zvuk, vysoké rozlišení, 360stupňové speciální efekty – všechno, jak má být. A nic z toho ve skutečnosti nevidíte. Mozek pro vás vytváří úplně novou realitu, a to bez pomoci jakékoli technologie.

A tak Hideo vytvořil to nejlepší rozhraní mezi mozkem a počítačem, jaké kdy existovalo. Ultratenké brýle NeuroLink.

Když je máte na sobě, pomáhají vašemu mozku vytvářet virtuální světy, které jsou k nerozeznání od reality. Představte si, jak se v takovém světě procházíte – interagujete, hrajete, mluvíte. Představte si, jak kráčíte zcela realistickou virtuální Paříží, nebo jak si

ležíte na plně simulované havajské pláži. Jak letíte světem fantazie plným draků a elfů. Cokoli.

Stisknutím malého postranního tlačítka se brýle také dají podobně jako polarizační čočky přepínat mezi virtuálním světem a realitou. A když se skrz ně díváte na skutečný svět, umožní vám vidět jak se nad reálnými předměty a místy vznáší virtuální objekty. Draci létající nad vaší ulicí. Jména obchodů, restaurací i lidí.

Aby Hideo ukázal, jak úžasné brýle jsou, vytvořil videohru, kterou jste získali s každým NeuroLinkem. Pojmenoval ji Warcross.

Je to celkem jednoduchá hra: soupeří proti sobě dva týmy, jejichž cílem je sebrat soupeřovi Artefakt (zářivý drahokam), aniž by přitom přišli o svůj vlastní. To, co je na tom tak působivé, jsou virtuální světy, ve kterých se zápasy odehrávají. Všechny jsou natolik realistické, že když si nasadíte brýle, připadá vám, jako byste se na tom místě opravdu objevili.

V průběhu vysílání jsem se dozvěděla, že se Hideo narodil v Londýně, vyrostl v Tokiu a sám se naučil programovat, když mu bylo jedenáct. *Tolik, co je teď mně.* Zanedlouho poté v opravně počítačů, kterou vlastnil jeho otec, a za přispění své matky, která se zabývala neurologií, zkonstruoval první brýle NeuroLink. Rodiče mu pomohli zafinancovat prvních tisíc brýlí a Hideo je začal rozesílat zájemcům. Tisíc objednávek přes noc přerostlo ve sto tisíc. A pak v milion. Deset milionů. Sto milionů. Denně volali investoři s neuvěřitelnými nabídkami. Žaloby o patenty. Odborníci se přeli, jak NeuroLink změní každodenní život, cestování, medicínu, vojenství či vzdělávání. Letní popový hit oblíbené zpěvačky Frankie Deny se jmenoval „Link Up“.

A všichni – všichni – hráli Warcross. Někteří dost intenzivně, utvářeli týmy a zápasili hodiny a hodiny. Jiní si prostě jen užívali na virtuální pláži nebo safari. Jiní si brýle nechávali na očích i v realitě a stavěli na odiv své virtuální domácí tygry nebo zaplňovali okolní ulice svými oblíbenými celebritami.

Ať už se hrálo jakkoli, Warcross se stal životním stylem.

Pohledem jsem sklouzla z rádia a zadívala se na hromádku nedodělaných úkolů na peřině. Hideův příběh rozdmýchal něco, co proniklo mlhou uvnitř mě. Jak je možné, že kluk jen o tři roky starší než já dokázal obrátit svět vzhůru nohama? Zůstala jsem ležet, dokud program neskončil a z rádia nezačala hrát hudba. Zůstala jsem ležet ještě další hodinu. A pak jsem se pomalu překulila a natáhla se pro úkoly.

Byly z Úvodu do informatiky. První zadání bylo najít chybu v jednoduchém, třířádkovém kódu. Pozorně jsem si ho prohlížela a představovala si, jak přesně to samé před lety dělal jedenáctiletý Hideo. Ten by tady jen tak neležel a nekoukal do blba. Vyřešil by tenhle problém. A pak další. A další.

V hlavě se mi vynořila vzpomínka na tátu, seděl se mnou na posteli a ukazoval mi zadní stranu časopisu, na které byly vytištěné dvě kresby, jež vypadaly identicky. Čtenář měl za úkol mezi nimi najít rozdíl.

Je to chyták, prohlásila jsem tehdy s rukama zkříženýma na hrudi. Přimhouřenýma očima jsem prohledávala každíčkou píď obou obrázků. *Jsou úplně stejné.*

Táta se jenom darebácky pousmál a posunul si brýle na nose. Ve vlasech měl pořád zbytky barvy a lepidla, ráno zkoušel něco nového s látkami. Musím mu později pomoci ty zaschlé pramínky vystříhat. *Podívej se pořádně,* řekl mi. Vzal tužku, kterou měl zastrčenou za uchem, a několikrát jí nad papírem zamával. *Mysli na malbu na zdi. Aníž bys použila jakékoli nástroje, dokážeš poznat, že visí nakřivo, i když třeba jenom o kousek. Něco prostě nesedí. Je to tak?*

Pokřčila jsem rameny. *Jo, asi jo.*

Lidé jsou na tohle překvapivě citliví. Táta znovu ukázal na dvě malůvky prstem se skvrnami od barev. *Musíš se naučit dívat se na celek, ne na jednotlivosti. Nech oči odpočinout. Snaž se vstřebat celý obraz najednou.*

Poslouchala jsem ho pohodlně opřená a pomalu jsem uvolňovala pohled. A v tu chvíli jsem ten rozdíl konečně našla, malinkou

značku na jedné z kreseb. *Tady!* vykřikla jsem nadšeně a ukázala na ni.

Táta se na mě usmál. *Vidiš? řekl. Každé dveře mají klíč, Emi.*

Dívala jsem se na úkol z informatiky a hlavou mi vířila tatko-va slova. A pak jsem udělala, co mi radil: trochu jsem se zaklonila a pokusila se vstřebat celý kód najednou. Jako by to byla malba. Jako bych hledala něco, co by mě na ní mohlo zaujmout.

A téměř okamžitě jsem tu chybu viděla. Natáhla jsem se pro notebook, otevřela ho a do příkazového řádku napsala opravený kód.

Fungoval. *Nazdar, světe!* objevilo se na obrazovce.

Do dneška nedokážu přesně popsat, jak jsem se v tu chvíli cítila. Jaké to bylo vidět na obrazovce své řešení fungovat. Uvědomit si, že s pomocí pouhých tří řádků textu jsem dokázala přimět stroj, aby dělal přesně to, co po něm chci.

Ozubená kolečka uvnitř mé hlavy, zrezivělá smutkem, se znenadání začala znova roztáčet. Chtěla další úkol. A tak jsem udělal druhý. A pak třetí. A pokračovala jsem, pořád rychleji a rychleji, až jsem měla hotové nejenom zadané úkoly, ale taky všechny další úlohy v učebnici. Mlha v mém nitru se rozestoupila a znovu odhalila horké, tlukoucí srdce.

Vyřešit úkol znamenalo získat nad něčím kontrolu. A když bych získala nad věcmi kontrolu, možná bych si mohla odpustit ten jeden problém, který jsem vyřešit nedokázala, jednoho člověka, kterého jsem nemohla zachránit. Každý má vlastní způsob, jak uniknout před temnotou vlastní mysli. Tohle, jak jsem pochopila, byl ten můj.

Ten večer jsem poprvé za bůhví kolik měsíců dojedla večeři. Den na to, ten další a vlastně i všechny ostatní dny jsem všechnu svou energii věnovala tomu, abych se naučila o programování, Warcrossu a NeuroLinku všechno, co jsem jen mohla.

A co se týče Hidea Tanaky... od toho dne jsem jím byla, stejně jako zbytek světa, naprosto posedlá. Sledovala jsem očima otevřenýma dokořán každičký jeho pohyb, jako by mohl v kterýkoli moment způsobit nějakou další revoluci.

4

Moje brýle jsou sice dost staré a obnošené, zastarávají už o několik generací, ale fungují dobře. Nasadím si je a sluchátka mi přesně sednou do uší, čímž odstíní zvuky venkovní dopravy a kroků v patře nad námi. Náš skromný byteček a spolu s ním i všechny moje starosti nahradí ticho a tma. Vydechnu úlevou, jsem ráda, že se chvíli nemusím zaobírat skutečností. Brzo mě oslní neonově modré světlo a ocitnu se na vrcholku kopce nad zářícím virtuálním Tokiem, které by si v ničem nezavdalo se skutečným. Jediná připomínka toho, že jsem v simulaci, je průhledné okénko, které se vznáší přímo přede mnou.

Vítejte zpátky, [nula]

Level 24 | 430 N

Po chvíli text zmizí. [nula] samozřejmě není moje skutečné jméno. Díky hacknutému účtu můžu vystupovat jako anonymní hráč. Ostatní hráči, na které narazím, uvidí náhodně vygenerované uživatelské jméno.

Když se podívám za sebe, uvidím svůj personalizovaný pokoj vyzdobený logy Warcrossu. Obvykle má dvojce dveře: hrát nebo sledovat jiné hráče. Dneska přibýly ještě jedny, nad kterými se vznáší nápis:

Zahajovací zápas šampionátu ve Warcraftu Živě

Ve skutečnosti teď několikrát klepnu prsty o desku stolu před sebou. Senzory v brýlích zaznamenají tento pohyb a přede mě se vysune virtuální klávesnice. V seznamu hráčů hledám Keiru. Najdu ji skoro okamžitě, spojím se s ním a ona o několik vteřin později přijme mé pozvání a objeví se po mém boku. Podobně jako já (a většina ostatních hráčů) si svého avatara navrhla tak, aby vypadal jako idealizovaná verze jejího skutečného já a přizdobila ho několika senzačními herními předměty, které si přikoupila: zářivým prsním pancířem a párem rohů.

„Tak pojďme na to,“ řekne.

Postoupím kupředu, natáhnu ruku a vezmu za kliku třetích dveří. Zalije mě světlo. Zamžourám, a když hlučení davu diváků přehluší všechno ostatní, srdce mi poskočí známým vzrušením. V uších mi zaduní první tóny soundtracku. Stojím teď na jednom z milionu ostrůvků vznášejících se nad tím nejkrásnějším údolím, jaké jsem kdy viděla.

Široké svěží pláně se svažují k průzračně modrým lagunám, nad nimiž se tyčí útesy a hladká, strmá skaliska, jejichž vrcholky jsou porostlé vegetací. Po jejich stěnách burácí vodopády. Když se podívám pozorněji, uvědomím si, že každá skála je ve skutečnosti vytesána do podoby vítězů předešlých ročníků šampionátu. Údolím tančí sluneční paprsky a osvětlují pláně pode mnou, na které létající ostrůvky vrhají stíny. Pod námi proletí hejno skřehotajících bílých ptáků. V mlžném oparu nad útesy vykukují věže hradu. Dál na horizontu se vzduchem vznáší majestátní stvoření připomínající manty. Tam vzadu je obloha černočerná a tu a tam jí pronikne blesk. Zachvěju se, skoro jako by elektřina byla cítit ve vzduchu.

I soundtrack vybraný pro tuhle úroveň je naprosto skvělý a při poslechu orchestrálních smyčců a temného bušení bubnů mi srdce tlučte jako o závod.

A nad tím vším zaduní virtuálním světem impozantní hlas: „*Vítejte na zahajovacím zápase šampionátu ve Warcrossu.*“

Ozve se jemné cinknutí a uprostřed mého zorného pole se opět objeví průhledná bublina:

Úspěšně jste se přihlásili ke sledování zahajovacího zápasu!

+150 bodů. Denní skóre: +150

Úroveň 24 | 580 ₪

Pak se rozplyne. Moje odměna za sledování zahajovacího zápasu je 150 bodů, které mi pomůžou dosáhnout další úrovně... respektive nepomůžou, protože jsem tuhle verzi Warcrossu hackla. Smůla. Kdybych hrála jako ostatní, byla bych teď nejspíš tak na úrovni 90. Jenže místo toho jsem pořád na 24.

„Ti to vždycky tak vyšperkujou, co?“ rozplývá se Keira a její hlas mě donutí několikrát zamrkat. Na tváři se jí zračí obdiv.

Usměju se, pak se zhluboka nadechnu a rozpráhnou ruce. Odrázím se od ostrůvku. A letím.

Žaludek se mi obrátí vzhůru nohama, protože můj mozek opravdu věří, že jsem stovky metrů nad zemí. Jak stoupám nad údolí vyhecovaná letem a hudbou v uších, vydám ze sebe zavýsknutí. Pro hráče, kteří oficiálně soutěží, existují přísná pravidla: některé světy jim dovolují létat nebo plavat, jinde se musí podvolit virtuální gravitaci. Ale členové obecnosti si mohou užívat virtuální reality podle svých představ. Nemůžeme svět nijak měnit ani navazovat kontakt s hráči. Ti nás ani nevidí. Slyší jenom naše povzbuzování či bučení a povely rozhodčího.

Jako neviditelných duch proletím skrz masu létajících ostrůvků a stoupám stále výš a výš, až už není kam, a pak se spustím střemhlav dolů jako meteorit. Konečně přistanu na jednom z ostrůvků, právě když se z mých sluchátek začnou ozývat hlasy komentátorů mísící se s povykáváním publika. Je to, jako bych poslouchala rádio.

„Je právě čas na každoroční zahajovací zápas!“ vykřikne jeden

z nich. „Dnes jsme se tu sešli, abychom se před začátkem turnajové sezóny podívali na toto utkání ve skutečně hvězdné sestavě. Na vzdálenějším konci máme tým Alfa vedený Asherem Wingem, na bližším pak tým Beta v čele s Pennem Wachowskim!“

Hráči se objeví na opačných stranách masy létajících ostrůvků. Poodletím od Keiry a zamírím blíž k nim, abych si je mohla lépe prohlédnout.

Pravidlo pro avatary profesionálních hráčů je, že musí vypadat jako jejich skutečné já bez jakýchkoli bláznivých doplňků, které jsou typické pro běžné uživatele. Navíc musí být všichni členové týmu oblečení ve stejné barvě. Barva týmu Alfa je modrá. Je mezi nimi Jena, blondýnka s útlýma nohama oblečená v modré warcrossové kombinéze, která svým povrchem připomínajícím dračí šupiny skvěle ladí s prostředím zápasu. Je jednou z nejmladších hráček, je jí jenom osmnáct, stejně jako mně, a pochází z Irska. Zatímco si ji prohlížím, přehodí si vlasy přes rameno a založí si ruce v bok. Její stříbrné chrániče předloktí se zalesknou ve slunci úplně stejně, jako dvojice identických nožů, které má připevněné ke stehnům. Publikum nadšeně jásá.

Na dalším ostrůvku poblíž stojí Max. Je to kluk z milionářské rodiny, který promoval na Harvardu. Jeho hráčský post je Ranař, kvůli jeho svalům a fyzické síle, a jeho úkolem není získat Artefakt, ale vyřadit hráče druhého týmu ze hry. Je mu dvacet osm a je tím pádem nejstarším hráčem v letošním šampionátu. Na ramenou má mohutné lesklé nárameníky, které odrážejí oblohu a ostře kontrastují s jeho tmavou pletí.

Nejdál od místa, kde se vznáší, je Asher, kapitán týmu. Původně byl známý jenom jako mladší bratr Daniela Batu Winga, herce a kaskadéra, ale díky Warcrossu si Asher získal vlastní renomé. Má husté hnědé vlasy tak světlé, že jsou vlastně spíš blond, a jiskřivé oči modré stejně jako laguna pod ním. Jeho temně safírová výstroj přechází na ramenou v ocelové pláty a kožené štrapse, které mu splývají podél paží a pasu.

Přidržle se zazubí, založí si ruce na hrudníku a provokativně křikne na své oponenty na druhé straně údolí, načež začnou diváci doslova šilet. Když si přepnu brýle na publikum v Tokijském dómu, uvidím diváky, kteří zuřivě mávají světélkujícími tyčinkami a skandují Asherovo jméno. Na řadě plakátů stojí velkými písmeny: VEM SI MĚ, ASHERE!!! Asher teď říká skrz interní linku svým spoluhráčům něco, co mohou slyšet jen oni. Nad hlavou se mu vznáší zářivý drahokam. To je jejich Artefakt.

Hlasatelka teď začala s oficiálním předzápasovým postupem a předčítá něco o sportovním duchu a férové hře. Mezitím se moje pozornost upne na tým Beta. Všichni na sobě samozřejmě mají červenou zbroj – v zahajovacím zápase se spolu každoročně utkávají modří a červení. Penn, kapitán Bety, má nad hlavou třpytivý červený Artefakt. On a Asher se na sebe samolibě zakření a dav začne hluchet ještě o oktávu výš.

V mých sluchátcích hlasatelka právě dokončila svou řeč a pro nově sledující připomíná cíl hry: „Pamatujte, máte jen jeden úkol: získat Artefakt oponenta dřív, než se on zmocní vašeho!“

Všichni hráči pozvednou pravou ruku zaťatou v pěst. Dvakrát se s ní uhodí do prsou – standardní způsob, jak dát najevo, že jsou si vědomi pravidel. Nastane krátká pauza, během které se zdá, jako by vše v údolí náhle zmrzlo.

„Připravit se!“ vykřikne hlasatelka. Publikum se k ní přidá: „Pozor! Boj!“

Virtuální svět se zachvěje řevem neviditelného publika a oblaka na obloze se začnou rychle pohybovat. Bouřka, která barví horizont do tmava, se začne rychle pohybovat směrem k nám, její burácení a blesky křížující oblohu jsou s každou vteřinou blíž. Jako v každém warcrossovém světě bude zápas tím těžší, čím déle potrvá.

V tu samou chvíli se nad řadou ostrůvků objeví pestrobarevné kuličky. Představují posílení – dočasná vylepšení, která vám dodají super rychlost, křídla umožňující krátkodobý let, obranné štíty

na ochranu proti útokům soupeře a tak dál. Existující tucty různých posílení, které se ve hře můžou objevit, a neustále se přidávají nějaké nové. Posílení nižších úrovní (které vám umožní třeba vyskočit o něco výš) se vyskytují hojně. Tři vidím nad ostrůvkem kousek ode mě. Ale vysokoúrovňová posílení (jako třeba to, které vám umožní létat po celou dobu hry) jsou vzácná a člověk se k nim snadno nedostane. Některá posílení jsou tak cenná, že za nimi tým třeba vyšle jednoho člena po celou dobu hry.

Ve warcrossové komunitě se za takové posílení dá získat hromada peněz. V normálních zápasech si nevyužitá posílení můžete ukládat do svého inventáře. Můžete je prodat nebo vyměnit s jinými hráči. Ty nejcennější se prodávají za tisíce notů.

Warcross je tak dobře naprogramovaný, že mě nikdy ani nenapadlo posílení ukrást. Nedávno jsem ale našla chybu v programu, díky které můžu sebrat jinému hráči předmět z inventáře těsně předtím, než ho použije.

Přistihnu se, jak se rozhlížím kolem dokola a přemýšlím, na kolik bych si mohla přijít, kdyby se mi povedlo stopit pár posílení a přeprodat je. Ale žádné z těch, co vidím, není dost cenné. Nestojí za to riskovat nabourání se do největšího zahajovacího zápasu roku. A rozhodně nestojí za to riskovat další záznam v rejstříku.

„A Asher se už pouští do prvního tahu!“ křičí mi komentátorka do ucha. „Dává instrukce Jeně. Zřejmě dostala za úkol jít po posílení.“

Asher si určitě něčeho všiml dřív než kdokoli jiný. Nejdřív se podívá po Jeně a pak rukou ukáže na vzdálenou kuličku vznášející se nad skalnatým výčnělkem u vzdálenějšího konce laguny. Jena nezaváhá ani na vteřinu. Okamžitě začne přeskakovat z jednoho ostrůvku na druhý a pomalu postupuje směrem ke skále. Ostrůvek, na kterém původně stála, pukne a rozpadne se na kusy.

„Asher si něčeho všiml!“ vloží se do toho další komentátor. „A musí to být opravdu něco, když pro to neváhal poslat jednoho ze svých spoluhráčů.“

V tu chvíli Asher a jeho Ranař Max vyrazí kupředu. Druhý tým už jim běží v ústřety. Pokaždé, když hráč přeskočí z jednoho ostrůvku na druhý, rozpadne se původní stanoviště na kusy. Všichni musí své kroky volit opatrně. Asher a Max postupují jako jeden muž a soustředí se výhradně na Penna. Chystají se ho napadnout z obou stran.

Natahuju krk směrem, kde se vznáší vzdálený objekt, abych zjistila, co Ashera tak zaujalo. Přiblížím si to. Tohle posílení je kulička s povrchem jako z mramoru a tak rudá, že vypadá jako namočená v krvi.

„Náhlá smrt!“ vykřikne jeden z komentátorů přesně v tu chvíli, kdy zalapám po dechu.

To je skutečně vzácné posílení. Náhlá smrt vám pomůže zamrazit vybraného hráče na celý zbytek hry, takže svému týmu je pak už k ničemu. V normálních zápasech jsem tohle posílení neviděla nikdy a na prstech jedné ruky bych spočítala, kolikrát se objevilo při těch turnajových.

Musí stát minimálně pět tisíc, možná i patnáct tisíc dolarů.

Max je navzdory své konstituci rychlejší než Asher. Dostane se k Pennovi první a natáhne se pro Artefakt nad jeho hlavou. Penn si přidřepne právě včas. Ostrůvek pod jejich nohama váhu obou hráčů dlouho neunesení a začne se drolit. Penn se chystá uskočit na nejbližší stanoviště, jenže než to stihne udělat, Max ho popadne za paži, zarve a stáhne ho zpátky. Penn se octne ve vzduchu. V poslední chvíli, která ho dělí od zřícení se do laguny, se chytí okraje ostrůvku. Tam chvíli visí, otřesený a bezmocný. Když se po Maxově výpadu počet Pennových životů sníží, diváci opět začnou povykovat.

Penn Wachowski | tým Beta

Životy: – 35 %

